

Arrest

nr. 105 869 van 25 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DECROOCK loco advocaat S. MICHOLT, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 10 maart 2012 en heeft zich twee dagen later vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 23 augustus 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 12 oktober 2012.

1.3. Op 22 januari 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd diezelfde dag aangetekend verzonden. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A.(...) E.(...), bent minderjarig en verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoun origine te zijn. U verklaart nu 17 jaar oud te zijn en te zijn geboren op 11 sambullah 1374 (2 september 1995) in het dorp Sieman in het district Charikar in de provincie Parwan, waar u ook steeds gewoond hebt tot aan uw vertrek uit Afghanistan. De laatste 2 maanden voor uw vertrek verbleef u in het district Tagab in de provincie Kapisa. Van daaruit vertrok u naar de hoofdstad Kabul en zo heeft u Afghanistan verlaten.

In het voorjaar van 2009 vertrok u een eerste maal uit Afghanistan. U vroeg asiel aan in het Verenigd Koninkrijk (VK) op 3 november 2009, u verbleef in het VK in South Hampton. Uw asielaanvraag in het VK werd echter geweigerd en u werd gerepatrieerd naar Afghanistan op 14 juni 2011.

U bent niet gehuwd en heeft geen kinderen.

U bent alleen naar België gekomen. Uw moeder en 2 broers en 2 zussen verblijven momenteel bij uw oom in uw geboortedorp in Parwan. Uw vader verdween in 2009 en u heeft intussen te horen gekregen dat hij is overleden. Uw broer Humayun verdween eveneens in het voorjaar van 2009 en uw zus Rima kwam om het leven in juni 2011.

U hebt Afghanistan verlaten omwille van problemen met de taliban en omwille van problemen met commandant Asilkhan, die uw familie reeds jarenlang bedreigt. U vreest hierbij voor uw leven.

In mei 2009 vertrok u voor de eerste keer uit Afghanistan en reisde u naar het VK. U verliet toen uw land van herkomst omwille van problemen gerelateerd aan het werk van uw vader bij de taliban. Uw vader werd ervan beschuldigd verantwoordelijk te zijn geweest voor een bomaanslag in de auto van commandant Asilkhan, een commandant uit het dorp Sayad, die samenwerkte met de Amerikanen. Asilkhan zelf overleefde deze aanslag, maar zijn broer en andere familieleden kwamen hierbij om het leven. Asilkhan kwam achter uw vader aan, maar op dat moment was hij niet thuis en dus werd uw jongere broer Humayun meegenomen. Toen u later die dag thuis kwam, vertelde uw moeder u dat hij ook op zoek was naar u en dat hij zeker zou terugkomen. Uit vrees voor uw veiligheid en uw leven werd u toen door uw moeder en grootmoeder naar het VK gestuurd. U verbleef ongeveer 1 jaar en 8 maanden in UK in South Hampton. Uw asielaanvraag werd echter geweigerd in UK en u werd gerepatrieerd naar Afghanistan op 14 juni 2011.

Kort na uw thuiskomst in Parwan, kwam ook commandant Asilkhan ervan op de hoogte dat u was teruggekeerd naar Afghanistan. Hij kwam naar het huis van uw familie, op zoek naar u, maar omdat uw familie hem geen informatie over u wilde geven, verwondde hij uw moeder en vermoordde hij uw jongere zus Rima. Asilkhan zou uw moeder gezegd hebben dat hij zeker voor u zou terugkeren. Uit angst verbleef u de daaropvolgende periode overdag in de kelder en kwam u alleen 's nachts buiten. Op een nacht zat u bij uw grootmoeder toen er op de deur geklopt werd. Het waren mensen van de taliban die op zoek waren naar uw oom G.(...) H.(...), omdat hij werkzaam was bij de politie. Maar uw oom was niet thuis en dus werd u meegenomen door de taliban. Ze brachten u naar Tagab district in de provincie Kapisa. U werd naar een huis gebracht, waar u ongeveer 2 maanden bij de taliban verbleef samen met enkele andere jongens die gerekruteerd waren. Jullie kregen trainingen om te leren omgaan met wapens. Er werden jullie video's getoond over zelfmoordaanslagen en martelaars die hierdoor het paradijs verdienen. Ze spoorden jullie aan hen te vervoegen in de jihad. U wilde hier geen deel van uitmaken en u zei hen ook dat u het niet wilde doen, maar u had geen andere keuze als u zelf in leven wilde blijven. Op een dag werd u naar Kabul gebracht om daar een zelfmoordaanslag te plegen op de Amerikaanse ambassade. U zou als eerste het gebouw moeten binnengaan om zo de bewakers uit te schakelen. U kreeg een bommenvest om aan te doen en als u in uw handen zou klappen dan zou deze ontploffen. Toen u onderweg was naar het gebouw barstte er echter plotseling een gevecht los tussen de taliban en de Amerikanen, waarop de taliban u uit het oog verloren en u erin slaagde te vluchten. U verstopte u zelf onder de brug van een rivier en belde vandaar met uw oom. Hij kwam u daar halen en bracht u naar het huis van een vriend in Kabul stad. Daar werd u bevrijd van de bommenvest. Op aanraden van uw oom hebt u vervolgens het land verlaten, de taliban zouden u immers niet meer met rust laten, nu dat u gevlucht was voor het uitvoeren van de afgesproken aanslag. Uw oom sprak met een smokkelaar en u werd voor een tweede keer naar Europa gestuurd.

U ontvluchtte Afghanistan voor de tweede keer op 1 oktober 2011. U kwam in België aan op 10 maart 2012 en vroeg twee dagen later asiel aan.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vervolging vanwege de taliban en vanwege commandant Asilkhan.

Ter ondersteuning van uw identiteit en asielaanvraag legt u volgende documenten voor: een kopie van uw 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs), kleurenkopie van de taskara's van uw twee jongere broers, een kopie van een ziekenhuisattest in verband met uw geboorte, een kopie van de politiekaart van uw oom, een immigratiedocument op uw naam van het VK, een brief die die door Asilkhan werd verstuurd naar uw familie, een brief van de mallik van uw dorp ter bevestiging van de problemen van u en uw familie en vier foto's in verband met uw werk bij de taliban.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch voor de status van subsidiair beschermde is omdat de problemen die u verklaart te hebben gehad in Afghanistan en dewelke ook de rechtstreekse aanleiding waren voor uw vlucht en asielaanvraag in België, op verschillende punten onvoldoende overtuigend, onvoldoende plausibel en bijgevolg onvoldoende geloofwaardig zijn om een doelgerichte en persoonlijke vrees voor vervolging aan te tonen bij een huidige terugkeer naar Afghanistan.

Volgende cumulatie van vage, vaak vreemde en onlogische, soms incoherente, weinig waarschijnlijke, onvoldoende overtuigende en bijgevolg weinig geloofwaardige elementen in uw verklaringen met betrekking tot alle incidenten die de directe aanleiding vormden voor uw vlucht uit Afghanistan, ondermijnen op fundamentele wijze uw gegronde vrees voor vervolging bij een actuele terugkeer naar Afghanistan.

In eerste instantie zijn er uw verklaringen over het werk van uw vader bij de taliban. Deze komen op alle gebied dermate vaag en weinig doorleefd over dat het feit of uw vader dat werk werkelijk gedaan heeft dan ook ernstig in twijfel kan getrokken worden. Als u gevraagd wordt meer over zijn werk te vertellen, wat u hiervan weet, dan stelt u dat hij vaak 5-6 maanden weg was en dan naar huis kwam met 4-5 andere mensen (CGVS, p. 8). Op de vraag wie deze andere mensen dan concreet waren, kan u alleen maar het oppervlakkige en weinig zeggende antwoord geven dat het Pashtouns waren met grote tulbanden en met wapens, dat ze lange baarden hadden en dat hun gezichten bedekt waren (CGVS, p. 8). Wanneer u dan gevraagd wordt toch iets meer specifiek over hen te vertellen, antwoordt u dat u hen niet kende en dat het ook niet altijd dezelfde mensen waren, ze kwamen gewoon naar jullie huis en dronken thee en praatten met elkaar (CGVS, p. 8). Maar waarover ze dan spraken daar heeft u opnieuw helemaal geen idee van (CGVS, p. 8). Verder wordt u dan gevraagd ongeveer te situeren wanneer uw vader begon met zijn werk voor de taliban, hoelang hij het in het totaal deed en hoe hij bij de taliban betrokken raakte. Het antwoordt dat u hierop geeft blijft opnieuw louter oppervlakkig en weinig doorleefd. U stelt dat hij dat werk doet sinds dat u goed en kwaad kent, dat hij vaak lange tijd weg was en dat uw moeder dan altijd huilde om zijn werk te verlaten en naar huis te komen (CGVS, p. 8). Hoe hij voor de taliban begon te werken, daar heeft u helemaal geen idee van, misschien voor uw geboorte (CGVS, p. 8). En eveneens op de vraag waar uw vader zich dan concreet mee bezig hield bij de taliban, wat zijn functie of verantwoordelijkheid was, kan u niets antwoorden (CGVS, p. 8). U zou over dit alles ook nooit iets gevraagd hebben aan hem, noch aan uw moeder, want u was nog een kind en die vragen kwamen gewoon niet in uw hoofd op (CGVS, p. 8). Zelfs niet later, kort voor uw vertrek uit Afghanistan, u zou er niet met uw moeder over gesproken hebben, u weet alleen dat hij werkte voor de taliban, meer vroeg u er niet over (CGVS, p. 8). Hier komt het toch wel zeer vreemd en weinig logisch over dat u, zelfs voor uw vertrek uit Afghanistan en na al deze problemen die voortkwamen uit dit werk van uw vader voor de taliban, hier helemaal niet meer in detail met uw moeder zou over gesproken hebben en dat u haar niet meer vragen zou hebben gesteld over het werk dat uw vader vroeger zou gedaan hebben. Tot slot wordt u dan gevraagd naar enige foto's of documenten van dit werk dat uw vader gedurende lange tijd zou gedaan hebben. Opnieuw kan u alleen maar antwoorden dat u het niet exact weet, dat er misschien foto's zijn van hem thuis, maar dat u daar eigenlijk niet zeker van bent (CGVS, p. 8). Dergelijke vage, weinig doorleefde en eigenlijk niets zeggende verklaringen over de essentie en de start van uw problemen in Afghanistan trekken uw verdere geloofwaardigheid op fundamentele wijze in twijfel. Aangezien deze werkzaamheden van uw vader bij de taliban de aanleiding waren voor alle verdere problemen die u aanhaalt, kunnen dan ook ernstige vraagtekens geplaatst worden bij de waarachtigheid en geloofwaardigheid van al deze daarop volgende problemen.

In tweede instantie zijn er uw verklaringen over de verdwijning van uw vader en dan later zijn overlijden. Ook hier komen uw verklaringen over een voor u toch wel zeer ingrijpende gebeurtenis dermate weinig concreet en weinig doorleefd over, dat de geloofwaardigheid van wat u vertelt ernstig in twijfel kan getrokken worden. Wanneer u gevraagd wordt de verdwijning van uw vader concreet in de tijd te situeren, dan kan u hier alleen maar op antwoorden dat het in het jaar 1388 (2009) was (CGVS, p. 7). U weet niet meer welke tijd van het jaar het toen was, u denkt in het begin van het jaar, maar het is te lang geleden en u herinnert zich de juiste data niet meer (CGVS, p. 7). Er wordt hier niet naar een specifieke of exacte datum gevraagd, maar redelijkerwijze zou hier toch wel van u verwacht kunnen worden dat u dergelijke ingrijpende gebeurtenis voor u en uw familie iets preciezer zou kunnen situeren. Over zijn verdwijning kan u verder ook helemaal niets van concrete duiding geven. U stelt dat jullie na die aanval geen nieuws meer van hem hadden, alleen later het nieuws dat hij niet meer in leven was (CGVS, p. 15). U kreeg dit nieuws van uw tante in het VK toen u reeds in Steenokkerzeel in Brussel

verbleef, maar u heeft helemaal geen idee van wie uw tante dit nieuws kreeg, misschien van uw oom langs moeders zijde denkt u (CGVS, p. 15). Uw oom zou gewoon het nieuws hebben gekregen dat uw vader niet meer in leven was, van wie en wat zijn werk daar was daar weet u niets van (CGVS, p. 7). U heeft er geen idee van hoe en wanneer uw vader zou overleden zijn, daar zou u niets over verteld zijn geweest (CGVS, p. 7). Op de vraag of u er haar of uw oom dan niets meer over vroeg over wat er precies gebeurd was, dan stelt u dat u het uw oom vroeg en dat hij gewoon zei dat uw vader niet meer in leven was en dat u er verder niet over diende te praten want dat u een immigrant was nu en dat u geen spanningen moest opbouwen (CGVS, p. 15). U sprak er verder niet met hem over in detail, u sprak gewoon over uw problemen hier en u vroeg naar uw documenten en u bent nu daar niet om er met hem over te praten (CGVS, p. 7). Wanneer u dan verder gevraagd wordt naar enig bewijs van het overlijden van uw vader, een akte of attest van zijn overlijden, dan verklaart u een brief te hebben van uw dorp en u stelt dat daar misschien iets in zou staan over uw problemen en ook over uw vader (CGVS, p. 7). U heeft echter geen idee van de concrete inhoud van deze brief, want u kan maar een beetje lezen (CGVS, p. 7). Als u dan de vraag wordt gesteld waarom u uw oom niet concreet vroeg wat erin stond toen u deze brief van hem kreeg, dan kan u alleen maar antwoorden dat uw oom zei dat hij u een paar brieven zou sturen en ook één van het hoofd van het dorp waarin uw problemen zouden vermeld staan (CGVS, p. 7). U zou hem verder nooit specifiek gevraagd hebben wat er in deze brief stond (CGVS, p. 7). In verband met de inhoud van deze brief kunnen er ook nog twee opmerkingen gemaakt worden. Ten eerste kan er een incoherent element aangehaald worden. Uit de vertaling van de brief blijkt dat hierin staat geschreven dat u het risico loopt op vervolging vanwege de regering, die u zou willen arresteren (zie vertaling brief toegevoegd aan administratief dossier). Tijdens het interview op het CGVS haalt u echter nergens aan dat u zou vervolgd worden door de Afghaanse regering. U stelt dat u niet kan terugkeren naar Afghanistan uit vrees voor de taliban en uit vrees voor deze commandant Asilkhan (CGVS, p. 18). Een tweede opmerking die bij de inhoud van deze brief kan gemaakt worden is dat deze brief gedateerd is op 08/06/1391 (30/08/2011), dus een maand voor uw vertrek uit Afghanistan (zie vertaling brief toegevoegd aan administratief dossier). Op dat moment verbleef u volgens uw verklaringen nog bij de taliban in Tagab en had u nog niet het plan om naar Europa te vertrekken (CGVS, p. 14), of wist het hoofd van uw dorp daar naar alle waarschijnlijkheid toch nog niets van. Deze datering is dus opnieuw incoherent met uw verklaringen. En verder is deze brief direct gericht aan 'the esteemed government of Belgium', wat helemaal vreemd overkomt omdat nergens uit uw verklaringen blijkt dat op het moment dat deze brief gedateerd is, dat er dan al sprake zou zijn geweest van het feit dat u naar België zou gaan. Dergelijke markante incoherenties tussen uw verklaringen en dit document dat u neerlegt en de eerder vage, weinig concrete en weinig doorleefde verklaringen die u geeft over het overlijden van uw vader, wat toch een aangrijpend iets moet zijn geweest voor u om te vernemen toen u hier al in België was, stellen de waarachtigheid en geloofwaardigheid van wat u hier verteld op fundamentele wijze in vraag.

Ten derde zijn er uw verklaringen over deze commandant Asilkhan, uit vrees voor wie u reeds in 2009 Afghanistan ontvluchtte en wie u nu ook nog steeds vreest bij een huidige terugkeer naar uw land van herkomst. Wanneer u gevraagd wordt iets meer te vertellen over deze persoon, stelt u dat hij een pompstation heeft in Sayad en dat dat hij samen werkt met de Amerikanen en de autoriteiten, dat hij rijk is en bekend is onder de naam commandant Asilkhan (CGVS, p. 10). Wanneer u dan echter gevraagd wordt wat voor werk hij juist doet met de overheid en de Amerikanen en of u daar concreet iets meer over kan vertellen, dan kan u alleen maar zeggen dat u niets weet over zijn exacte functie, dat u niets weet over zijn werk voor de Amerikanen, u heeft alleen gehoord dat hij bedreigingen kreeg van de taliban om te stoppen met zijn werk voor de Amerikanen (CGVS, p. 10). U zou deze commandant reeds meer dan 3 jaar vrezen in Afghanistan en twee keer het land hebben verlaten voor hem, maar u heeft geen idee waar hij eigenlijk concreet mee bezig is. Dit komt op zijn minst gezegd toch vreemd en weinig aannemelijk over. Verder heeft u ook geen idee waarom uw vader specifiek verdacht werd van de bomaanslag, waarbij enkele familieleden van Asilkhan zouden omgekomen zijn (CGVS, p. 10). U weet ook niet van wie Asilkhan die informatie zou verkregen hebben en u heeft ook geen idee wie er werkelijk verantwoordelijk was voor deze aanslag (CGVS, p. 10-11). Hierbij kan ook nog een markante incoherentie worden opgemerkt tussen de verklaringen die u hierover in 2009 aflegde in UK en dewelke u nu hier in België aflegde op het interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). In UK verklaarde u dat het huis van commandant Asilkhan werd opgeblazen en dat daarbij verschillende leden van zijn familie om het leven kwamen (zie screening interview UK Border Agency, p. 12, nr. 11.2, toegevoegd aan administratief dossier). In uw verklaring bij DVZ stelt u echter dat er een bom ontplofte in de auto van Asilkhan (zie vragenlijst DVZ, p. 3, nr. 5, toegevoegd aan administratief dossier). Dergelijke vage, weinig zeggende en soms incoherente verklaringen over deze commandant die mede de rechtstreekse aanleiding was voor uw vertrek uit Afghanistan -tot tweemaal toe- stellen opnieuw ernstige vragen bij de geloofwaardigheid van wat u vertelt.

Verder verklaart u dan dat deze Asilkhan een brief zou gestuurd hebben naar uw vader, hij wist niet dat uw vader dood was en hij zou nog steeds naar hem op zoek zijn geweest (CGVS, p. 12). U weet echter opnieuw niet wat er juist in deze brief staat geschreven, uw oom zou gezegd hebben dat hij werd gestuurd door Asilkhan en dat deze nog steeds op zoek is naar uw vader (CGVS, p. 13). Bij deze brief die u neerlegt kunnen opnieuw enkele opmerkingen gemaakt worden (zie vertaling brief toegevoegd aan administratief dossier). Ten eerste blijkt uit de vertaling van de brief dat deze niet gericht is aan uw vader, zoals u stelt, maar gericht is aan uw oom G.(...) H.(...). Ten tweede is deze brief ondertekend met de naam Christian en niet Asilkhan, zoals verwacht zou worden indien hij deze brief werkelijk zou geschreven hebben. En ten derde kan u helemaal niets meer vertellen over 'Asil Hotak Construction Company', vermeldt op de hoofding van de brief en ook op de stempel ter ondertekening. U hebt daar geen info over, misschien is het het bedrijf van Asilkhan, u weet het niet (CGVS, p. 13). Dergelijke vage en incoherente verklaringen met betrekking tot een document dat u neerlegt om uw asielaanvraag te ondersteunen, trekken opnieuw uw geloofwaardigheid in twijfel.

Wanneer u dan verder gevraagd wordt wat er dan met uw familie in uw dorp gebeurde toen u deze periode van 1,8 jaar in het VK verbleef en of zij in die tijd nog iets vernamen van deze commandant Asilkhan. U verklaart dat uw moeder u vertelde dat de mannen van Asilkhan in die tijd nog vaak naar jullie huis zouden gekomen zijn en dat ze het huis doorzochten om uw vader te vinden, maar er was niemand dus dan vertrokken ze terug (CGVS, p. 14-15). Wanneer u dan gevraagd wordt wat er telkens tijdens deze bezoeken concreet gebeurde en wat uw moeder u daarover vertelde, dan kan u alleen maar zeggen dat ze jullie huis doorzochten, de kinderen sloegen en de spiegel braken (CGVS, p. 15). Gedurende bijna twee jaar zouden deze mannen van commandant Asilkhan dus verschillende keren naar jullie huis gekomen zijn om telkens te zoeken naar uw vader en dan gewoon weer weg te gaan als ze hem niet vonden. Het feit dat ze dit zouden gedaan hebben, zonder daarbij eigenlijk ooit echt concrete actie te ondernemen komt zeer weinig aannemelijk en weinig geloofwaardig over. Bovendien verklaart u telkens dat ze op zoek waren naar uw vader, ze doorzochten het huis om uw vader te vinden (CGVS, p. 15). Niets wijst er dan ook op dat deze commandant specifiek naar u op zoek was en dat u nu iets heeft te vrezen vanwege hem bij een actuele terugkeer naar Afghanistan.

Een vierde bemerking gaat dan over uw verklaringen over uw ontvoering door de taliban, uw verblijf bij hen gedurende ongeveer twee maanden en de zelfmoordaanslag die u zou moeten plegen op de Amerikaanse ambassade van Kabul. Uw verklaringen hierover komen opnieuw op verschillende punten eerder vaag, vreemd en weinig logisch over, waardoor uw geloofwaardigheid opnieuw ernstig in vraag gesteld wordt.

Wanneer u gevraagd wordt waarom specifiek u op dat moment werd meegenomen door de taliban, dan antwoordt u daarop dat ze eigenlijk voor uw oom, die bij de politie werkt, kwamen, maar dat hij er niet was dus dat ze u dan maar meenamen en dat ze wilden dat u een aanslag voor hen pleegde (CGVS, p. 16). Opnieuw waren ze dus blijkbaar niet naar u specifiek op zoek, maar wel naar uw oom en u was dan thuis dus dan hebben ze u maar meegenomen. Dergelijke verklaring komt om te beginnen al weinig logisch en weinig waarschijnlijk over. Verder verklaart u dan ongeveer twee maanden te hebben verbleven bij de taliban in Tagab in de provincie Kapisa (CGVS, p. 16). Wanneer u dan echter gevraagd wordt met wie u daar verbleef, wie van de taliban -u had reeds één naam vernoemd, namelijk Mauwlawi Shafac- dan kan u alleen maar het vage en weinig zeggende antwoord geven dat het mannen met baarden en tulbanden waren, dat dat alles is wat u weet (CGVS, p. 16). Verder zouden er nog andere jongens ook daar verbleven hebben en training gekregen hebben op het moment dat u daar was, maar ook over hen kan u niets concreet vertellen. U stelt dat jullie niet veel spraken, dat jullie allemaal stil waren omdat jullie bang waren dat jullie vermoord zouden worden (CGVS, p. 16). Gedurende twee maanden zouden jullie daar dus samen vast gezeten hebben, in dezelfde situatie, maar jullie zouden nooit met elkaar gesproken hebben. Het enige wat u hierop kan zeggen is dat jullie inderdaad niet veel spraken, dat jullie veel huilden in plaats van te praten (CGVS, p. 16). Opnieuw weinig logische en weinig aannemelijke verklaringen.

Vervolgens vertelt u over de zelfmoordaanslag die u zou moeten plegen op de Amerikaanse ambassade van Kabul. Ook hier kunnen toch enkele vreemde en weinig logische elementen in uw verklaringen opgemerkt worden. Zo vertelt u dat u eerst zou moeten gaan met de bommenvest aan en dat u de bewaker van de ambassade dan diende uit te schakelen (CGVS, p. 17). Vervolgens wordt u dan gevraagd hoe u dan zomaar kon binnen geraken in een toch wel sterk beveiligd gebouw als de Amerikaanse ambassade, waar naar alle waarschijnlijkheid toch wel meer dan één bewaker aan de ingang zal staan. Het antwoord dat u hierop geeft is dat ze zeiden dat u met die eerste bewaker moest beginnen en dat u dan iedereen die daarna kwam ook moest dood schieten, dan zou u het paradijs verdienen (CGVS, p. 17). U moest al het mogelijke doen om u zelf niet te laten vangen en als dat toch zou gebeuren dan moest u maar in uw handen klappen en de bom zou ontploffen (CGVS, p. 17). Hier komt het toch bijzonder onwezenlijk en onwaarschijnlijk over dat u alleen de hele Amerikaanse ambassade zou kunnen uitschakelen en dat de taliban u alleen deze toch wel belangrijke

opdracht zomaar toevertrouwen nadat u slechts twee maanden opleiding had gehad bij hen. Verder vertelt u dan dat er plots een gevecht uitbrak tussen de Amerikanen en de taliban en dat u zo kon ontkomen. Maar als u dan gevraagd wordt te vertellen wat er dan precies gebeurd is, hoe dat gevecht dan plots begon, dan kan u alleen maar zeggen dat u het niet exact weet, dat misschien iemand hen gezien had en hen probeerde te stoppen of dat zij iemand zagen onderweg en vuurden (CGVS, p. 17). U zou dan gevlucht zijn en van onder een brug uw oom hebben gebeld (CGVS, p. 17). De taliban zouden u een telefoon hebben gegeven waarmee u met hen in contact diende te blijven (CGVS, p. 17). U bevestigt daarbij dat dit een normale telefoon was met een Afghan Besim telefoonkaart die u voor eender welk nummer kon gebruiken (CGVS, p. 17). Hier komt het opnieuw zeer weinig logisch en weinig waarschijnlijk over dat de taliban u zomaar een gewone telefoon zouden geven waarmee u eender wie kon bellen op een dergelijk cruciaal moment voor hen, u ging immers een zelfmoordaanslag voor hen plegen op de Amerikaanse ambassade. U vertelt vervolgens dat uw oom u naar een vriend zou gebracht hebben in Kabul stad, maar u weet niet wie dit was en u kan niets vertellen over deze persoon, u weet ook niet naar welke wijk in Kabul hij u bracht (CGVS, p. 17). Op de vraag wat jullie dan deden met uw bommenvest, hoe jullie die veilig konden afnemen en wat jullie er daarna mee deden, blijft uw antwoord opnieuw vaag en weinig concreet. U stelt dat u het niet zelf deed maar dat die vriend van uw oom het deed met een schaar en dat hij die daarna gewoon uit de kamer bracht (CGVS, p. 17). De cumulatie van al deze zeer vage, weinig doorleefde, vaak vreemde en onlogische en op verschillende punten zeer weinig plausible elementen in uw verklaringen over die zaken die de directe aanleiding waren voor uw huidige vlucht uit Afghanistan, ondermijnen op fundamentele wijze uw geloofwaardigheid.

Een laatste bemerking handelt over uw verklaringen met betrekking tot recent contact dat u heeft met uw familie in Afghanistan na uw vertrek en over datgene wat u weet over de huidige situatie van uw problemen in Afghanistan. Hier kan kort gesteld worden dat u hieromtrent opnieuw eerder vaag en oppervlakkig blijft in uw antwoorden. U stelt dat commandant Asilkhan nog steeds naar u op zoek zou zijn en dat hij uw oom zou gewaarschuwd hebben dat als hij u niet vond dat er dan problemen zouden zijn (CGVS, p. 18). Als u dan gevraagd wordt of uw familie nog concreet werd gecontacteerd door Asilkhan na uw vertrek uit Afghanistan, dan kan u alleen maar hetzelfde antwoord herhalen en u voegt daaraan toe dat Asilkhan kan doen wat hij wil want dat hij heel machtig is (CGVS, p. 18). Over die persoon die Asilkhan naar het huis van uw familie zou gestuurd hebben, kan u overigens alleen maar zeggen dat het gewoon één van zijn mannen was (CGVS, p. 18). Hier komt het vreemd en weinig waarschijnlijk over dat deze commandant Asilkhan na meer dan drie jaar nu nog steeds naar u op zoek zou zijn in Afghanistan, zeker omwille van het feit dat hij jaren geleden ook eigenlijk op zoek was naar uw vader en niet naar u. Het enige weinig afdoende antwoord dat u hierop kan geven is dat in Afghanistan eens je persoonlijke vijanden hebt dat je die dan hebt voor de rest van je leven (CGVS, p. 18). Van de taliban zou uw familie verder geen nieuws hebben en ook niets meer vernomen hebben (CGVS, p. 18), wat dan meteen ook -en in rekening gebracht met voorgaande argumentatie- uw persoonlijke vrees voor vervolging vanwege hen bij een huidige terugkeer naar Afghanistan neutraliseert.

Op basis van al het voorgaande concludeert het CGVS dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen en u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2 a en b.

Bovendien kan hierbij ook nog opgemerkt worden dat u nooit een poging ondernomen hebt een klacht/aangifte te doen of hulp, advies of bescherming te vragen bij de politie, de Afghaanse autoriteiten, de buitenlandse troepen of andere internationale hulporganisaties (CGVS, p. 18).

De door u aangebrachte documenten kunnen aan deze conclusie niets wijzigen. Uw eigen taskara (Afghaans identiteitsbewijs) en de twee taskara's van uw jongere broers evenals het ziekenhuisattest over uw geboorte zijn slechts een indicatie van uw identiteit, dewelke hier niet ter discussie staat. In verband met de overige documenten die u voorlegt, dient te worden opgemerkt dat documenten enkel bewijswaarde hebben indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande observaties, bij u niet het geval is. De kopie van uw ooms politiekaart bevestigt louter dat hij bij de politie werkt in Afghanistan en daarmee vertelt/bewijst u verder niets meer. Het immigratiedocument van het VK dat u voorlegt bevestigt louter uw verblijf daar van 03/11/2009 tot 14/06/2011. De brief van Asilkhan, de brief van het hoofd van uw dorp en de vier foto's van uw werk bij de taliban, die u neerlegt, werden reeds uitvoerig besproken in voorgaande argumentatie en daaruit blijkt dat de waarachtigheid en geloofwaardigheid van deze documenten ernstig in vraag kan gesteld worden. Hieraan dient eveneens nog te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek door

Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Parwan meer bepaald in het district Charikar - waar ook uw familie zich bevindt - te worden beoordeeld.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats.

Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Parwan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

Uit deze analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat de situatie in de provincie Parwan als 'veel stabiel' wordt omschreven, in vergelijking tot andere omliggende provincies rond Kabul. Alhoewel er zich in gebieden waar er een Pashtoun-meerderheid is nog problemen kunnen voordoen, blijft het in de andere districten van Parwan rustig. Betreffende het district Charikar bleek het aantal incidenten gedurende de periode van verslaggeving beperkt te zijn. De enkele aanslagen die plaatsvonden betroffen in hoofdzaak doelgericht geweld (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012).

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in uw regio. Er is dan ook geen enkele reden waarom u uw familie niet terug zou kunnen vervoegen in Charikar in Parwan.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Charikar van de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: vluchtelingenverdrag) en van de materiële motiveringsplicht, “minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

“Begrip vluchteling

Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling. De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

- 1) zich buiten het land van herkomst bevinden;*
- 2) een gegronde vrees voor vervolging hebben;*
- 3) “omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging”.*
- 4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.*

Deze elementen toegepast op verzoekers:

- 1) zich buiten het land van herkomst bevinden*

Verzoeker bevindt zich hier in België, waar hij zijn aanvraag tot asiel heeft ingediend op 12 maart 2012.

- 2) een gegronde vrees voor vervolging hebben*

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.e., 21-22). Verweester haalt in de bestreden beslissing aan dat er kan geconcludeerd worden dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a, b, en c, van de Vreemdelingenwet heeft aangetoond. Immers, de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit Afghanistan zijn volgens verweester onvoldoende overtuigend en vertonen weinig plausibiliteit zodat er geen geloof aan kan gehecht worden en dat verzoeker niet duidelijk zou gemaakt hebben waar en onder welke omstandigheden hij gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven en bijgevolg geen correct zicht zou bieden op zijn werkelijke achtergrond en leefsituatie. Dit stemt evenwel niet overeen met de werkelijkheid. Uit wat hierna volgt zal blijken dat verzoeker wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert en dat hij geen andere keuze had dat het land van herkomst, Afghanistan, te verlaten. Verweester gaat uit van de verkeerde veronderstellingen. Verweester verwijt verzoeker vage verklaringen afgelegd te hebben over het werk van z'n vader bij de taliban. Het is echter onmogelijk voor verzoeker om alle details te kennen over de terroristische praktijken van z'n vader aangezien verzoeker nog een kind was en z'n vader amper thuis kwam. Het relaas van verzoeker is coherent en plausibel en hij moet dan ook het voordeel van de twijfel kennen naar analogie van het arrest nr. 95 342 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 18 januari 2013.

- Werk van de vader van verzoeker bij de Taliban

Volgens verweester zijn de verklaringen van verzoeker over het werk van z'n vader vaag en weinig doorleefd. Verweester verwijt verzoeker dat hij enkel kon zeggen dat z'n vader 5-6 maanden weg was en dan met 4-5 mannen thuis kwam maar hij kon niet zeggen waarover hun gesprekken gingen. Verzoeker was maar een kind op het moment van de feiten en heeft heel wat details kunnen vertellen over de (halve) nachten dat z'n vader thuis kwam, één keer om de 5-6 maanden. (...) (administratief verhoor van verweester, verhoor van verzoeker, p. 8) (...) (administratief verhoor van verweester, verhoor van verzoeker, p. 8) Verzoeker kon ook een goede beschrijving geven van hoe die mannen eruit zagen. Het waren ook niet altijd dezelfde. (...) (administratief verhoor van verweester, verhoor van verzoeker, p. 8) Verweester merkt op dat hij niet kon vertellen wanneer z'n vader begon bij de taliban, hoelang hij het in het totaal deed en hoe hij erbij betrokken raakte en wat hij precies deed bij de taliban. De vader van verzoeker zat bij de taliban zolang hij zich kan herinneren, dus wellicht al van voor z'n geboorte. Het is logisch dat een jongeman niet zoveel weet over een vader die niet veel thuis was en

dan ook nog eens actief was in een terroristische organisatie en niet van de minste, nl. de taliban. (...) (administratief verhoor van verweerster, verhoor van verzoeker, p. 8) 3. Verweerster verwijt verzoeker z'n moeder niet meer gevraagd te hebben over de activiteiten van z'n vader bij de taliban. Verzoeker is tussen de periode in het Verenigd Koninkrijk en de periode in België slechts heel kort in Afghanistan geweest bij z'n familie en hij verschuilde zich toen bijna voortdurend in de kelder. Veel tijd was er niet om uitvoerig te babbelen. Even later werd hij ontvoerd door de taliban. Bovendien waren zo'n vragen vroeger nooit bij verzoeker opgekomen, niet zoals bij ieder ander kind hield hij zich bezig met andere dingen. (...) (administratief verhoor van verweerster, verhoor van verzoeker, p. 8) (...) (administratief verhoor van verweerster, verhoor van verzoeker, p. 9)

4. Verweerster wijst erop dat verzoeker geen documenten noch foto's kon voorleggen als bewijs van het werk van de vader van verzoeker bij de Taliban. In Afghanistan houden ze geen fotoalbums zoals dat vroeger bij ons gedaan werd. Bovendien is het huis van verzoeker gedeeltelijk afgebrand en nam de vader van verzoeker altijd al z'n documenten mee. Dat is ook logisch aangezien hij een gezochte activist was van de taliban... Zo'n mensen laten niet zomaar foto's of documenten thuis rondslingeren. (...) (administratief verhoor van verweerster, verhoor van verzoeker, p. 8) Ondertussen heeft verzoeker alles in het werk gesteld om de gevraagde informatie over zijn vader te bekomen. Op die manier toont verzoeker ook dat hij wel degelijk aan zijn plicht voldoet om zijn asielrelaas op de best mogelijke wijze voor de Belgische asielinstanties te ondersteunen. De oom van verzoeker heeft identiteitsdocumenten van de vader van verzoeker doorgestuurd met de computer (stuk 8). Ook werden op dezelfde wijze meerdere foto's opgestuurd van de vader van verzoeker die actief is bij de Taliban (stuk 9). Verzoeker is er gezien het tijdsbestek wel nog niet in geslaagd om ook een vertaling van de Taskara van zijn vader voor te leggen. Dit wordt eerstdaags opgemaakt.

-Verdwijning en overlijden van de vader van verzoeker

1. Verweerster argumenteert dat verzoeker niet weet wanneer z'n vader overleed in 2009. Verzoeker heeft het overlijden van z'n vader wel degelijk kunnen situeren in de tijd, nl. in het begin van 1388. Volgens verweerster kon hij niet meer zeggen dan dat het in 2009 was. (...) (administratief verhoor van verweerster, verhoor van verzoeker, p. 7) Het is dan ook opmerkelijk dat verweerster aan verzoeker verwijt het niet beter te kunnen situeren in de tijd. Bovendien heeft verweerster hier niet verder op doorgevraagd om een nog preciezere tijdsituering te hebben. 2. Volgens verweerster kon verzoeker alleen maar zeggen dat z'n vader verdween en kon hij geen andere details geven. Verzoeker was in België toen hij het nieuws kreeg. Bovendien weet eigenlijk niemand van z'n familie wat er juist gebeurd is. Niemand van z'n familie heeft het lichaam gezien. (...) (administratief verhoor van verweerster, verhoor van verzoeker, p. 7) 3. Verweerster merkt op dat verzoeker het nieuws over z'n vader van z'n tante in de UK kreeg, die het op haar beurt van een oom te horen kreeg en dat verzoeker niet meer details vroeg. Verzoeker had slechts korte telefoongesprekken met z'n familie want deze zijn natuurlijk heel duur. Bovendien maande z'n nonkel hem aan niet meer te vragen. De Afgaanse cultuur is nu éénmaal heel anders dan Westerse culturen. (...) (administratief verhoor van verweerster, verhoor van verzoeker, p. 15) 4. Verweerster verwijt verzoeker niet concreet te weten wat in de brief over het overlijden van z'n vader staat terwijl hij een beetje kan lezen noch zou hij het aan z'n oom gevraagd hebben (wat er in de brieven stond). Verzoeker heeft geen kopie gekregen van de vertaling noch zit deze in het administratief dossier. Dit schendt de rechten van de verdediging van verzoeker. Bovendien is het inderdaad zo dat verzoeker maar slechts een beetje kan lezen. Bovendien heeft z'n oom wel verteld wat er zou instaan: dat z'n problemen erin zouden vermeld staan door het hoofd van het dorp. (...) (administratief verhoor van verweerster, verhoor van verzoeker, p. 7)

- Brief van oom 1. Volgens verweerster staat in die brief dat verzoeker vervolgd wordt door de Afgaanse regering terwijl hij dit nooit vermeld heeft tijdens het verhoor. Asilkhan werkte samen met de Amerikaanse regering en iedereen die samenwerkt met de Amerikanen heeft goede banden met de Afgaanse autoriteiten. Anders is het immers onmogelijk om voor de Amerikanen te werken. 2. Verweerster merkt ook op dat de brief gedateerd is van 30/08/2011 en dat verzoeker op dat moment nog in handen was van de taliban, en dat de brief gericht is aan 'the esteemed government of Belgium' aangezien op het moment dat de brief gedateerd is er nog geen sprake zou zijn geweest van het feit dat verzoeker naar België zou gaan. Dit is een fout van verweerster in de omzetting van de datum. 8/6/1391 van de Afgaanse tijdrekening is 30/08/2012 (en niet 2011).

- Verklaringen over de commandant Asilkhan Verweerster verwijt verzoeker niet kunnen zeggen welk werk Asilkhan deed met de Amerikanen. Hoe kan verzoeker dit weten? Hij is zelfs nu nog steeds minderjarig. Bovendien weten de meeste inwoners van z'n dorp dat wellicht ook niet juist. Iedereen weet wel dat hij banden heeft met de Amerikanen. (...) (administratief verhoor van verweerster, verhoor van verzoeker, p. 10)

2. Verweerster vindt het opmerkelijk dat verzoeker niet weet waarom z'n vader specifiek verdacht werd van de bomaanslag. De vader van verzoeker was een gekende taliban in z'n streek. Voor verzoeker is het onmogelijk om te weten waarom de autoriteiten of Asilkhan hem juist verdachtten. (...)

(administratief verhoor van verweerster, verhoor van verzoeker, p. 10) 3. Volgens verweerster verklaarde verzoeker in de UK dat het huis van Asilkhan opgeblazen werd en in België dat het z'n auto was. Het huis van verzoeker werd in brand gestoken nadat een bomauto verschillende familieleden van Asilkhan doodde. Mogelijks is hier een foutje geslopen in de vertaling of bij het neerschrijven of gaat het om een misverstand. Verweerster legt ook niet het bewijs voor van de verklaringen van verzoeker in de UK.

- Brief van Asilkhan aan de vader van verzoeker Verweerster heeft opmerkingen over de brief van Asilkhan aan de vader van verzoeker. Opnieuw wordt de vertaling van dit stuk niet aan verzoeker voorgelegd. Sowieso kent iedereen in het dorp van verzoeker Asilkhan en weet iedereen waarvoor hij staat.

1. De brief gestuurd door Asilkhan zou gericht zijn aan de oom van verzoeker, G. H., en niet z'n vader. Het is mogelijk dat Asilkhan dit gericht heeft aan de nonkel van verzoeker. Misschien wist Asilkhan dan toch dat de vader van verzoeker ondertussen overleden was of kon hij enkel met hem in contact treden (aangezien de vader van verzoeker zich verschool met de taliban). 2. Verweerster verwijt verzoeker niet te kunnen zeggen over 'Asil Hotak Cosntruction Company', dat vermeldt staat op de hoofding van de brief en ook op de stempel ter ondertekening. Asilkhan heeft geen schrik van niets of niemand en gebruikt de hoofding van z'n eigen bedrijf.

- Periode in de UK

1. Volgens verweerster is het weinig geloofwaardig dat de mannen van Asilkhan twee jaar lang binnenvielen bij de moeder van verzoeker zonder concreet iets te doen. De mannen van Asilkhan deden wel degelijk iets concreet: (...) (administratief verhoor van verweerster, verhoor van verzoeker, p. 15) Bovendien hebben ze reeds een zus vermoord van verzoeker en een broer meegenomen. Wat zouden ze nog concreter moeten doen? Nog iemand vermoorden?

2. Verweerster merkt op dat die mannen op zoek zouden zijn geweest naar de vader van verzoeker en niet naar verzoeker zelf. De vader van verzoeker is inderdaad altijd het hoofddoel geweest van Asilkhan aangezien hij hem verantwoordelijk stelde voor de bomauto waarbij verschillende van z'n familieleden omkwamen. Dit betekent echter niet dat hierdoor het leven van verzoeker minder gevaar loopt... Aangezien Asilkhan er nooit in slaagde de vader van verzoeker te vinden, werd de zus van verzoeker vermoord, de moeder gewond en een broer ontvoerd. Verzoeker is dan ook een doelwit van Asilkhan. Als verzoeker thuis was geweest, zouden ze hem ook meegenomen hebben. (...) administratief verhoor van verweerster, verhoor van verzoeker, p. 3) (...) (administratief verhoor van verweerster, verhoor van verzoeker, p. 9)

- Ontvoering taliban

1. Volgens verweerster is het weinig logisch dat de taliban voor z'n oom kwamen en dan verzoeker maar meenamen aangezien z'n oom niet thuis was. De taliban is steeds op zoek naar mensen (en zelfs kinderen) om hun gelederen te versterken. Waarom dan niet de zoon van een taliban? 2. Verweerster verwijt verzoeker niets concreet te kunnen vertellen over de taliban, behalve één naam, en de andere jongens tijdens z'n ontvoering. Verzoeker heeft heel veel details kunnen geven over z'n ontvoering, o.a. over het huis. (...) (administratief verhoor van verweerster, verhoor van verzoeker, p. 16) Verzoeker heeft bvb. ook duidelijk beschreven hoe ze hem leerden een kalasjnikov te gebruiken (administratief verhoor van verweerster, verhoor van verzoeker, p. 13). (...) (administratief verhoor van verweerster, verhoor van verzoeker, p. 15) Verzoeker kon nog meer details geven over de plaats waar hij vastgehouden werd. Zie vervolg van verhoor, p. 16. 3. Verweerster vindt het opmerkelijk dat verzoeker en z'n medegevangenen tijdens twee maanden niet met elkaar zouden gepraat hebben. Verzoeker sprak inderdaad heel weinig met z'n medegevangenen. Ze stonden allemaal doodsangsten uit. (...) (administratief verhoor van verweerster, verhoor van verzoeker, p. 16) Verzoeker kon heel veel details geven over hoe bvb. de dagindeling was tijdens z'n ontvoering: (...) (administratief verhoor van verweerster, verhoor van verzoeker, p. 16-17).

- Zelfmoordaanslag 1. Volgens verweerster is het ongeloofwaardig dat verzoeker de opdracht kreeg de bewakers van de Amerikaanse ambassade uit te schakelen en dat ze hem vertrouwden na 2 maanden opleiding. Dit was de opdracht die verzoeker meekreeg. Mogelijks was de bedoeling van de taliban om met die zelfmoordactie de aandacht af te leiden. De taliban zal ook wel niet gedacht hebben dat hij effectief de ambassade van Amerika zou kunnen binnendringen maar wel dat hij de aandacht zou kunnen afleiden van hun werkelijke aanval. (...) (administratief verhoor van verweerster, verhoor van verzoeker, p. 14) 2. Verweerster wijst erop dat verzoeker niet kon zeggen hoe het gevecht tussen de taliban en de Amerikanen begon. Verzoeker liep op het moment van de feiten alleen met een bom rond z'n lichaam en hij kreeg ook niet meer uitleg van de taliban. Verzoeker kon gedetailleerd vertellen welke weg hij moest afleggen naar het doelwit. (...) (administratief verhoor van verweerster, verhoor van verzoeker, p. 17) Op 13 september 2011 was er een incident in de stad Kabul waarbij drie politieagenten werden gedood. 3. Verweerster vindt het ongeloofwaardig dat de taliban hem een gewone telefoon zouden meegegeven hebben waarmee hij iedereen kon bellen. Verzoeker weet niet

wat de handelswijzen zijn van de taliban. Hij heeft verteld wat hij heeft meegemaakt. 4. Verweerster vindt het opmerkelijk dat verzoeker niets kon vertellen over de man in Kabul waarnaar z'n oom hem bracht. De oom van verzoeker is politieagent. Hieraan wordt niet getwijfeld door verweerster. De oom van verzoeker kende iemand in Kabul die zo'n bom konden demonteren. Verzoeker was slechts heel kort bij hem en stond op dat moment doodsangsten uit. 5. Verweerster vindt de uitleg over hoe de bommenvest afgenomen werd vaag en weinig geloofwaardig. Verzoeker kon gedetailleerd vertellen hoe de vest eruit zag en wat hij moest doen om het los te maken. (...) (administratief verhoor van verweerster, verhoor van verzoeker, p. 14) (...) (administratief verhoor van verweerster, verhoor van verzoeker, p. 17)

- *Recent contact met familie.* Verweerster vindt het ongeloofwaardig dat de mannen van Asilkhan, drie jaar na de feiten, nog steeds naar z'n huis in Afghanistan zouden komen. Wraak is diep ingeworteld in de Afghaanse maatschappij. Verrekeningen worden soms 10 jaar later nog vereffend. Bovendien werd de familie van Asilkhan uitgemoord. Hij zal niet rusten voordat hij z'n vergelding krijgt. (...) (administratief verhoor van verweerster, verhoor van verzoeker, p. 18)

- *Documenten* Volgens verweerster kan weinig geloof gehecht worden aan documenten uit Afghanistan. Verweerster gaat uit van een algemene veronderstelling over Afghaanse documenten zonder de documenten van verzoeker grondig te onderzoeken. De documenten van verzoeker ondersteunen zijn asielaanvraag.

In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: kwalificatierichtlijn) en van de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering". Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

"Artikel 49/3 Vreemdelingenwet bepaalt dat de asielinstanties zich vanaf 10 oktober 2006 automatisch een onderzoek naar bijkomende bescherming voeren. De term 'asielaanvraag' dekt dus vanaf heden beide aspecten. Het onderzoek naar de klassieke vluchtelingenstatus behoudt wel voorrang. Overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet wordt (...). Verzoeker is afkomstig uit Afghanistan, provincie Parwan, district Charikar. Uit objectieve informatiebronnen blijkt dat het in de provincie Parwan en het district Charikar nog steeds heel onveilig zijn. (...) (stuk 5: Bakhtar news Agency, 'NSP Martyred in Rocket Attack in Parwan', dd. 11 september 2012, <http://www.bakhtamews.com.af/eng/security/item/3952-nsp-martyred-in-rocket-attack-in-parwan.html>) (...) (stuk 6: BBC Monitoring South Asia, 'Afghan paper sees security deteriorating around Kabul', dd. 3 september 2012, <http://www.accessmylibrary.com/article-1-GI-301537901/afghan-paper-sees-security.htm>) 'Charikar (BNA) (...) (stuk 7: Bakhtar News Agency, '2 Blasts Occurred in Parwan', dd. 14 juli 2012, <http://www.bakhtamews.com.af/eng/security/item/3165-2-blasts-occurred-in-parwan.html>) (...) (stuk 3: BBC Monitoring South Asia, 'Security forces seize two tonnes of explosives in Afghan North', dd. 27 december 2012. (...) (stuk 4: International Herald Tribune: 'Death threats just part of the job; Afghan governors take constant assassination attempts in stride', dd. 10 december 2012, <http://iht.newspaperdirect.com/epaper/viewer.aspx>) Uit deze informatie blijkt duidelijk dat het nog steeds niet veilig is in Parwan en dat het onmogelijk is voor verzoeker om terug te keren naar z'n land van herkomst."

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift in hoofdorde de bestreden beslissing te vernietigen en te hervormen en hem het statuut van vluchteling toe te kennen, minstens de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek en in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en te hervormen en hem subsidiaire bescherming toe te kennen.

Als bijlage aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker:

- Een artikel van BBC "Security forces seize two tonnes of explosives in Afghan north" d.d. 27 december 2012 (stuk 3)
- Een artikel van BBC "Afghan paper sees security deteriorating around Kabul" d.d. 3 september 2012 (stuk 6)
- Een artikel van International Herald Tribune met als titel "death threats just part of the job; Afghan governors take constant assassination attempts in stride" d.d. 10 december 2012 (stuk 4)
- Een artikel van Bakhtar News Agency getiteld "NSP Martyred in rocket attack in Parwan" d.d. 11 september 2012 (stuk 5)

- Een artikel van Bakhtar News Agency getiteld "2 blasts occurred in Parwan" d.d. 14 juli 2012 (stuk 7)
- Kopie van de taskara van zijn vader (stuk 8)
- Een niet nader toegelicht document dat blijkens een brief die hij nadien naar de Raad stuurde de lidmaatschapskaart van zijn vader van de terroristische groepering Hezbi Isami betreft
- Enkele foto's van de activiteiten van zijn vader bij de Taliban (stuk 9)

Per brief d.d. 2 april 2013 aan de Raad gericht, legde verzoeker vertalingen neer van de eerder aangebrachte kopieën van de taskara van zijn vader en van diens lidkaart van Hezbi Isami.

Ter terechtzitting legt verzoeker de originelen neer van de bij het verzoekschrift gevoegde foto's en van zijn vaders lidkaart van Hezbi Isami, een kleurenkopie van de taskara van zijn vader, alsook de enveloppe waarin deze stukken aan verzoeker zouden zijn toegestuurd.

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

In zoverre verzoeker aldus stelt dat zijn relaas coherent en plausibel is en hij dan ook het voordeel van de twijfel moet kennen, naar analogie van het arrest nr. 95 342 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wijst de Raad op wat volgt. Betreffende de verwijzing naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst de Raad er nog op dat in deze continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben. Elke asielaanvraag wordt immers individueel onderzocht op zijn eigen merites.

2.4. De Raad wijst er ook op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen

subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.5. De bestreden beslissing, waarbij verzoeker de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, is in de eerste plaats gestoeld op de vaststelling dat verzoekers verklaringen over het werk van zijn vader dermate vaag en weinig doorleefd zijn dat het feit of zijn vader dat werk werkelijk heeft gedaan ernstig in twijfel dient te worden getrokken. Daarnaast wordt vastgesteld dat verzoekers verklaringen over de verdwijning van zijn vader en later diens overlijden dermate weinig concreet en weinig doorleefd zijn dat aan de geloofwaardigheid hiervan ernstig kan worden getwijfeld. Voorts wordt erop gewezen dat zijn verklaringen over commandant Asilkhan die mede de rechtstreekse aanleiding was voor zijn vertrek uit Afghanistan vaag en weinig zeggend zijn. Verder wordt vastgesteld dat verzoekers verklaringen met betrekking tot de brief van commandant Asilkhan vaag en incoherent zijn. Tevens wordt opgemerkt dat zijn verklaringen over de bezoeken die de mannen van Asilkhan in de periode dat hij in het Verenigd Koninkrijk verbleef, brachten weinig aannemelijk en weinig geloofwaardig overkomen. Bovendien, zo stelt de commissaris-generaal, blijkt uit verzoekers verklaringen geenszins dat en wijst niets erop dat de commandant specifiek naar hem op zoek was/is en dat hij hem hoeft te vrezen bij een actuele terugkeer naar Afghanistan. Verzoekers verklaringen over zijn ontvoering door de Taliban, zijn verblijf bij hen gedurende ongeveer twee maanden en de zelfmoordaanslag die hij zou hebben moeten plegen op de Amerikaanse ambassade van Kabul zijn, aldus de commissaris-generaal, vaag, vreemd en weinig logisch waardoor verzoekers geloofwaardigheid verder ernstig in vraag wordt gesteld. Verzoeker blijft, zo wordt in de bestreden beslissing gesteld, vaag en oppervlakkig over hetgeen hij recent via contact met zijn familie over de huidige situatie van zijn problemen in Afghanistan zou hebben vernomen. Er wordt ook op gewezen dat verzoeker nooit een poging heeft ondernomen om een klacht/aangifte te doen of hulp, advies of bescherming te vragen bij de politie, de Afghaanse autoriteiten, de buitenlandse troepen of andere internationale hulporganisaties. De door verzoeker aangebrachte documenten zijn, zo wordt vastgesteld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen. Tot slot wordt in de bestreden beslissing geoordeeld dat er actueel voor burgers in het district Charikar in de provincie Parwan geen reëel risico op ernstige schade is in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.6. Verzoeker verklaart dat het werk van zijn vader bij de Taliban aan de basis ligt van zijn problemen met commandant Asilkhan. Deze verdacht zijn vader ervan een aanslag op zijn leven te hebben gepleegd, welke hij zelf overleefde, maar waarbij diens broer en andere familieleden om het leven zouden zijn gekomen. Asilkhan besloot hierop verzoekers vader thuis op te zoeken, doch omdat deze niet thuis was, nam hij verzoekers broer H. mee. Omdat hij het ook op verzoeker had en nog steeds zou hebben gemunt, besloot deze op aanraden van zijn moeder naar het Verenigd Koninkrijk te vluchten. Hij vroeg er op 3 november 2009 asiel aan, doch werd op 14 juni 2011 door de Britse asieldiensten gerepatriëerd. Toen commandant Asilkhan te weten kwam dat hij terug in Afghanistan was, zocht deze hem thuis op. Omdat hij verzoeker er echter niet aantrof en zijn familie geen informatie over hem wilde geven, verwondde hij diens moeder met een mes en vermoordde hij zijn jongere zus R. Hij waarschuwde verzoekers moeder dat hij zeker nog voor verzoeker zou terugkeren, waarop deze de periode nadien uit schrik overdag steeds in de kelder schuilde en enkel 's nachts buiten kwam (vragenlijst CGVS, p. 3 en gehoorverslag CGVS, p. 6-15).

2.7. Ook van een persoon met een jeugdige leeftijd op het moment van de feiten mag worden verwacht dat hij omtrent belangrijke feiten in zijn leven, die mee de essentie uitmaken van zijn asielaanvraag, voldoende correcte, coherente en duidelijke informatie kan geven (cf. RvS 15 maart 2005, nr. 142.153).

Ofschoon het werk van zijn vader bij de Taliban aan de basis ligt van alle problemen met commandant Asilkhan blijkt verzoeker, zo stelt de Raad samen met het Commissariaat-generaal vast, hierover uiterst onwetend. Volgens verzoeker was zijn vader vaak vijf à zes maanden weg en kwam hij heel af en toe langs huis, dit slechts voor een halve nacht en steeds in het gezelschap van een vier- à vijftal mensen. Gevraagd wie deze mensen dan waren, stelde verzoeker dat het niet steeds dezelfde mensen waren en hij omschreef ze als Pashtouns met grote tulbanden, wapens en lange baarden, die hun gezicht buitenshuis bedekten, maar eens binnen bij hen thuis hun maskers afnamen (gehoorverslag CGVS, p. 8), geenszins een goede en gedetailleerde, zoals hij thans in zijn verzoekschrift op een algemene en allerminst ernstige manier beweert, doch wel een zeer vage en stereotiepe omschrijving. Meer

informatie over die personen kan verzoeker niet geven en hij heeft geen enkel idee wat ze bij hem thuis allemaal bespraken. Zijn verklaringen over die korte bezoeken van zijn vader bij hen thuis zijn, in tegenstelling tot wat hij thans voorhoudt, dan ook allerminst gedetailleerd. Verzoeker weet niet hoe zijn vader bij de Taliban geraakte, voor welke afdeling/groepering van de Taliban en voor wie concreet zijn vader werkte en waar hij juist voor hen actief was. Evenmin weet hij wanneer zijn vader voor hen begon te werken en hoe lang hij dit in totaal heeft gedaan. Ook over diens functie of verantwoordelijkheid en de concrete inhoud van zijn job, is hij, zo wordt vastgesteld, totaal onwetend (*Ibid.*, p. 7 en 8).

Verzoekers onwetendheid omtrent het werk van zijn vader bij de Taliban, een essentieel element in het kader van zijn asielaanvraag dat de kern ervan raakt en uitmaakt, klemmt des te meer nu hij, zo blijkt uit zijn verklaringen, noch zijn vader, noch zijn moeder of een ander familielid hierover ooit heeft bevestigd. *"Ik was nog een jongen een kind in mijn hoofd kwamen die vragen niet op, wij waren gewoon aan het spelen"* (*Ibid.*, p. 8). Op de vraag van de commissaris-generaal of hij (zelfs) kort voor zijn vertrek uit Afghanistan niet naar het werk van zijn vader had geïnformeerd, antwoordde hij als volgt: *"Nee, ik weet alleen dat hij werkte voor de taliban, maar ik vroeg er niet meer over"* (*Ibid.*, p. 8). Verzoekers huidige uitleg dat hij na zijn repatriëring uit het Verenigd Koninkrijk in 2011 slechts korte tijd bij zijn familie verbleef, waar hij zich voortdurend in de kelder zou hebben verschuild waardoor er niet veel tijd was om uitvoerig te babbelen, en dat hij, zo herhaalt hij de uitleg die hij hiervoor op het Commissariaat-generaal gaf, nog een kind was bij wie zulke vragen niet opkomen, verklaart noch rechtvaardigt zijn totaal verzuim zich over het werk van zijn vader te informeren. Immers, is het weinig aannemelijk en zodoende erg bevreemdend dat hij als kind in 2009 zonder vragen te hebben gesteld naar de concrete aanleiding van de problemen die hem ertoe noopten te vluchten, zo maar gewillig gehoor zou hebben gegeven aan de vraag van zijn moeder en zijn grootmoeder om Afghanistan te ontvluchten en alsof alles en iedereen, in het bijzonder zijn familie, er achter te laten, een uiterst ingrijpende gebeurtenis in en met een enorme weerslag op zijn leven, zeker gezien verzoekers jonge leeftijd op dat ogenblik. Nu verzoeker na die drastische wending in zijn leven omwille van de zware problemen naar aanleiding van (het werk van) zijn vader, na zijn repatriëring naar Afghanistan opnieuw met dezelfde problemen door het werk van zijn vader werd geconfronteerd, kon redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn familie, in de eerste plaats te denken aan zijn moeder en zijn oom, hierover uitgebreid navraag zou doen. Verzoeker bleef hier echter in gebreke. Hij informeerde niet in het minst naar de concrete oorzaak van alle problemen. Na zijn terugkomst in Afghanistan verbleef hij, zo blijkt uit zijn verklaringen, een paar weken bij zijn familie thuis. Overdag schuilde hij in de kelder en 's nachts kwam hij buiten (*Ibid.*, p. 9 en 14). In tegenstelling tot wat hij thans laat uitschijnen, had verzoeker, die blijkens zijn verklaringen in die periode ook contact had met zijn grootmoeder (*Ibid.*, p. 14), dus wel de nodige tijd om met zijn familie over het werk en de ermee gerelateerde problemen van zijn vader te spreken. Gelet op de enorme impact ervan op zijn leven, zo weze herhaald, en op dat van zijn gezin -verzoeker vernam bij zijn terugkomst dat Asilkhan tijdens de periode dat hij in het Verenigd Koninkrijk had verbleven nog vaak bij hen thuis was langs geweest, dat hij zijn moeder met een mes had verwond en zijn zus vermoord en dat zowel zijn vader als zijn broer nog steeds vermist waren (*Ibid.*, p. 6 en 14)- kon dan ook worden verwacht dat hij zich in die weliswaar korte periode uitvoerig zou hebben ingelicht over de concrete aanleiding van alle problemen met commandant Asilkhan, en dit van zodra hij hiertoe de kans kreeg. Verzoeker informeerde zich echter niet in het minst. Hij dacht hier niet aan. Gelet op zijn beweerde verblijf toen in de kelder thuis, kan hij bezwaarlijk ernstig voorhouden dat hij in die bepaalde periode net als alle andere kinderen zich bezighield met andere dingen. Dat bij verzoeker na alle gruwelijke problemen met en gewelddaden van voornoemde commandant geen vragen opkwamen naar de concrete aanleiding hiervan, is allerminst aannemelijk of begrijpelijk. Ook nadat verzoeker voor een tweede maal zijn land van herkomst verliet, liet hij na om zijn familie, met hij wie blijkens zijn verklaringen nog contact heeft (*Ibid.*, p. 18), te bevragen over het werk van zijn vader. Uit niets blijkt dat hij zich hierover recent (toch) zou hebben geïnformeerd. Verzoeker brengt weliswaar een lidkaart van zijn vader van Hezbi Isami aan, waarover hij echter niet de minste toelichting geeft, doch uit niets blijkt en verzoeker toont niet aan dat hij zich over die groepering en de activiteiten van zijn vader voor die beweging heeft geïnformeerd.

Ofschoon zijn vader, zo verklaarde hij eerder aan de commissaris-generaal en zo herhaalt thans in zijn verzoekschrift, een gekende Talib in de streek was (gehoorverslag CGVS, p. 10 en verzoekschrift, p. 9), weet verzoeker (nagenoeg) niets over diens werkzaamheden voor de Taliban. Zijn onwetendheid omtrent het werk van zijn vader, waarmee alle beweerde problemen zouden zijn begonnen, en inzonderheid de vaststelling dat hij zich hierover nooit (uitvoerig) heeft geïnformeerd, ondermijnen op fundamentele wijze de ernst en de geloofwaardigheid van de beweerde problemen met commandant Asilkhan.

2.8. Verzoeker legt een brief neer die, zo beweert hij van zijn oom te hebben vernomen (gehoorverslag CGVS, p. 13), door commandant Asilkhan werd opgestuurd. Hij stelt dat het een brief betreft van Asilkhan aan zijn vader, daar hij niet wist dat zijn vader dood was en hij dus nog steeds op zoek was naar hem en daarom die brief stuurde (gehoorverslag CGVS, p. 12). Op de vraag wat er in de brief staat antwoordt verzoeker dat hij de brief niet las omdat hij niet kan lezen en dat zijn oom zei dat hij werd gestuurd door Asilkhan en dat hij zelfs nu nog op zoek is naar zijn vader en dat zijn broers en moeder daardoor in de problemen kunnen komen (gehoorverslag CGVS, p. 13). Uit niets blijkt dat hij, ondanks zijn contacten met hem en het feit dat deze hem de brief opstuurde (gehoorverslag CGVS, p. 6 en 13), zijn oom langs moederszijde, H. genaamd, hierover ooit uitvoeriger zou hebben bevroegd.

Daarnaast legt hij een brief van zijn dorp(shoofd) voor, waarvan hij vermoedt dat er "*misschien iets in*" staat "*van*" zijn "*probleem en ook over*" zijn "*vader*" (*Ibid.*, p. 7). Verzoeker gaf tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal aan niet te weten wat er in die bewuste brief staat daar hij maar een beetje kan lezen. Op de vraag waarom verzoeker zijn oom niet concreet vroeg wat erin stond toen hij deze brief van hem kreeg, antwoordde verzoeker alleen dat zijn oom zei dat hij hem een paar brieven zou sturen en ook één van het hoofd van het dorp waarin zijn problemen zouden vermeld staan. Toen de commissaris-generaal hem vroeg of hij zijn oom, die hem die brief en de overige documenten opstuurde, niet had gevraagd wat er specifiek in deze voormelde brief staat, antwoordde hij ontkennend, "*neen*" (*Ibid.*, p. 7).

Van iemand die voor zijn leven vreest en daarom besloot zijn land van herkomst te ontvluchten, in het geval van verzoeker zelfs tot tweemaal toe, mag redelijkerwijze een gedegen kennis worden verwacht van de stukken die hij ter staving van zijn verklaarde vrees aanbrengt, minstens kan worden verwacht dat hij ernstige inspanningen levert om zich over de inhoud ervan te informeren. Verzoeker blijft hier, zo wordt vastgesteld, evenwel geheel in gebreke. Zijn manifeste onwetendheid omtrent voormelde door hem aangebrachte brieven en, meer in het bijzonder nog, de vaststelling dat hij geheel naliet zich hierover te informeren, ondermijnen op fundamentele wijze de ernst en de geloofwaardigheid van zijn relaas. Een dergelijke houding of beter gezegd nalaten/onthouding valt niet te rijmen met, doch staat daarentegen haaks op een verklaarde vrees voor vervolging. Het getuigt, net als zijn nalaten om zich bij zijn familie over het werk en de ermee gepaard gaande problemen van zijn vader te informeren, van een manifest gebrekkige interesse in hoofde van verzoeker in zijn verklaarde vervolgingsproblemen. Niet alleen de geloofwaardigheid van de door verzoeker ingeroepen problemen, doch ook verzoekers algehele en algemene geloofwaardigheid komt hierdoor ernstig in het gedrang.

Met betrekking tot verzoekers huidig betoog dat de vertaling van de brief van het dorpshoofd en van het schrijven van beweerdelijk Asilkhan niet aan hem werd voorgelegd, wijst de Raad erop dat de vertaling van die brieven zich in het administratief dossier bevindt, in de map documenten (administratief dossier, stuk 17). Verzoeker had de mogelijkheid hiervan inzage te nemen. Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat hij van het inzagerecht geen gebruik kon maken.

Voormelde brieven bevatten overigens, zo wordt vastgesteld, enkele merkwaardige inconsistenties.

Zo is de beweerde brief van de commandant niet met Asilkhan, maar met Christian ondertekent. Hij blijkt bovendien, in tegenstelling tot wat verzoeker eerder voorhield, niet aan verzoekers vader, doch wel aan diens oom H. te zijn gericht. Verzoekers huidige uitleg dat Asilkhan toen misschien al wist dat zijn vader ondertussen overleden was, betreft een *a posteriori* verklaring die allerm minst ernstig is. Immers kan voornoemde argumentatie niet verklaren waarom verzoeker tijdens het gehoor aangaf dat de desbetreffende brief van Asilkhan aan zijn vader gestuurd werd (gehoorverslag CGVS, p. 12). Ten overvloede wijst de Raad erop dat het allerm minst logisch of aannemelijk is dat een dreigbrief wordt gestuurd aan een bepaalde persoon, *in casu* verzoekers oom H., met de vraag/bedreiging verzoekers vader 'uit te leveren', indien de verzender van de desbetreffende brief reeds op de hoogte is van het overlijden van de persoon waarvan de 'uitlevering' wordt gevraagd. Op de hoofding van de brief staat net als op de stempel ter ondertekening 'Asil Hotak Construction Company' vermeldt. Verzoeker bleek hierover, toen men hem ermee confronteerde op het Commissariaat-generaal, niets af te weten: "*Dat weet ik niet daar heb ik geen info over, misschien zijn company ik weet het niet*" (gehoorverslag CGVS, p. 13). Het is dan ook allerm minst ernstig thans in verzoekschrift te stellen dat het om het bedrijf van Asilkhan gaat.

In de brief van het dorpshoofd staat te lezen dat verzoeker een risico op vervolging loopt vanwege de regering die hem zou willen arresteren. Verzoeker heeft dit nooit vermeldt tijdens zijn asielpcedure. Over (de persoon van) Asilkhan staat niets te lezen, wat erg bevreemdend is. Verzoeker biedt hier geen

aannemelijke verklaring voor. Waar hij thans oppert dat Asilkhan met de Amerikaanse regering werkt en iedereen die met de Amerikanen samenwerkt goede banden heeft met de Afghaanse autoriteiten, tracht hij met deze *a posteriori* verklaring zijn relaas te doen rijmen met de door hem neergelegde documenten. Verzoeker kan niet overtuigen, temeer daar nergens uit zijn verklaringen blijkt dat hij problemen had met de regering, doch enkel met de persoon van Asilkhan en dit omwille van een incident dat Asilkhan persoonlijk getroffen had.

2.9. Ondanks de vele gruweldaden van en voortdurende problemen met commandant Asilkhan, die de dood van zijn familie op verzoekers familie wou wreken - hij zou verzoekers moeder met een mes hebben verwond, zijn zus vermoord en zijn broer H. ontvoerd, steeds op zoek zijn geweest naar verzoekers vader tot hij het nieuws van diens dood vernam, verzoeker tot op heden zoeken en vervolgen en zijn oom, zo vernam verzoeker van hem, hebben gewaarschuwd dat als hij hem niet vond er problemen zouden zijn (*Ibid.*, p. 18) - is het gezin van verzoeker, zo blijkt uit diens verklaringen, alle tijd op hetzelfde adres blijven wonen en wonen ze er nog steeds (*Ibid.*, p. 7). Dit relativeert voorts de ernst en de geloofwaardigheid van de verklaarde problemen met Asilkhan.

2.10. Aan de problemen met commandant Asilkhan kan om voorgaande redenen geen geloof worden gehecht.

De door verzoeker in dit verband aangebrachte documenten vermogen de geloofwaardigheid ervan geenszins te herstellen. Wat de kleurenkopie van zijn vaders taskara betreft, wijst de Raad erop dat aan gemakkelijk door knip-en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden gehecht (cf. RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien dienen documenten, om er bewijskracht aan te kunnen ontleen, ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen, zoals blijkt uit onderhavig arrest, *in casu* niet het geval is (RvS 14 juli 2011, nr. 7257 (c)). De lidkaart van zijn vader van Hezbi Isami en de foto's van diens beweerde activiteiten bij de Taliban hebben derhalve evenmin enige bewijswaarde.

2.11. Niet de beweerde, ongeloofwaardig bevonden problemen met Asilkhan, doch wel problemen met de Taliban deden verzoeker, zo blijkt uit zijn verklaringen, begin oktober 2011 een tweede maal zijn land van herkomst ontvluchten.

Op een nacht in de periode juli-augustus 2011 zat verzoeker bij zijn grootmoeder toen er op de deur werd geklopt. Het waren enkele Talibs die op zoek waren naar verzoekers oom H. omwille van diens job bij de politie. Omdat zijn oom niet thuis was, besloten ze verzoeker mee te nemen. Ze brachten hem naar een kamp in het district Tagab in de provincie Kapisa, waar hij gedurende twee maanden samen met andere jongens die door de Taliban waren gerekruteerd trainingen kreeg. Op een dag in september 2011 werd verzoeker naar Kabul gebracht om er een zelfmoordaanslag te plegen op de Amerikaanse ambassade. Toen hij op weg was naar het gebouw brak er echter een gevecht los, waardoor de Taliban hem uit het oog verloor en hij erin slaagde te vluchten. Op aanraden van zijn oom verliet hij vervolgens Afghanistan. Aangezien hij de opdracht die ze hem gaven niet vervulde en hij van hen wegluchtte, vreest verzoeker tot op heden door de Taliban te worden gezocht en vervolgd (vragenlijst CGVS, p. 3 en gehoorverslag CGVS, p. 14-18).

Na verzoekers vertrek uit Afghanistan in oktober 2011, oftewel meer dan anderhalf jaar geleden, kende zijn familie, zo vernam hij via de contacten met zijn oom, geen problemen meer met de Taliban (gehoorverslag CGVS, p. 18). Ofschoon ze hen goed weten wonen, kwamen ze niet meer bij hen thuis langs, om er op zoek te gaan naar zijn oom, op wie ze het aanvankelijk en in de eerste plaats gemunt zouden hebben, of naar verzoeker. Ze laten hen daarentegen volledig met rust. Verzoekers familie heeft sinds zijn vertrek uit Afghanistan "*geen nieuws van*" de "*taliban*" (*Ibid.*, p. 18). Gevraagd naar de huidige situatie van zijn problemen in Afghanistan, antwoordt verzoeker dat Asilkhan nog steeds naar hem op zoek is en dat hij zijn oom waarschuwde dat als hij verzoeker niet vond er dan problemen zouden zijn. Specifiek gevraagd of verzoekers familie na zijn vertrek nog lastiggevallen of gecontacteerd werd door de Taliban of door Asilkhan, verwijst verzoeker opnieuw naar zijn problemen met Asilkhan. Pas wanneer nog eens expliciet gevraagd wordt "*En de taliban?*", geeft verzoeker aan "*geen nieuws van taliban*" (gehoorverslag CGVS, p. 18). Deze gegevens in samenhang met de eerdere vaststellingen inzake verzoekers algehele ongeloofwaardigheid, relativeren in ernstige mate de ernst en de geloofwaardigheid van de beweerde problemen met de Taliban. Zelfs al zou er al enig geloof aan worden gehecht, *quod non*, dan nog toont verzoeker niet aan, noch maakt hij enigszins aannemelijk dat hij persoonlijk de Taliban actueel (nog) hoeft te vrezen.

In zoverre verzoeker ter terechtzitting aanvoert dat hij zelfs nu nog opgespoord wordt door de taliban, betreft dit een *a posteriori* verklaring die geenszins te rijmen valt met de verklaringen afgelegd tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Bovendien antwoordde verzoeker op de vraag hoe hij dan wist dat de taliban hem nog zocht, dat hij dit wist via zijn moeder, dat zij dit vernam van zijn oom die bij de politie werkt en waarmee zijn moeder samenwoont en dat deze oom dit te weten kwam omdat 'het dorp omsingeld is door taliban en hij daardoor als politieagent regelmatig contact had met de taliban'. Ook dit kan geenszins overtuigen, daar verzoeker aldus stelt dat de taliban dit aan de oom, die politieagent was en bij zijn moeder woonde vertelde en aldus dezelfde oom is op wie de taliban het aanvankelijk en in de eerste plaats gemunt zouden hebben (gehoorverslag CGVS, p. 7-8 en 14). Het is onwaarschijnlijk dat de taliban de oom, op wie ze het aanvankelijk gemunt hadden, nu met rust laten, doch hem enkel meedelen dat zij wel nog op zoek zijn naar verzoeker.

Betreffende de door verzoeker ter gelegenheid van zijn asielaanvraag neergelegde documenten, wijst de Raad er nog op dat verzoeker niet kan gevolgd worden in zijn kritiek dat de verwerende partij uitgaat van een algemene veronderstelling over Afghaanse documenten zonder deze grondig te onderzoeken, nu uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de door verzoeker ter gelegenheid van zijn asielaanvraag neergelegde documenten in ogenschouw werden genomen, doch niet in aanmerking werden genomen omwille van de volgende redenen *"De door u aangebrachte documenten kunnen aan deze conclusie niets wijzigen. Uw eigen taskara (Afghaans identiteitsbewijs) en de twee taskara's van uw jongere broers evenals het ziekenhuisattest over uw geboorte zijn slechts een indicatie van uw identiteit, dewelke hier niet ter discussie staat. In verband met de overige documenten die u voorlegt, dient te worden opgemerkt dat documenten enkel bewijswaarde hebben indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande observaties, bij u niet het geval is. De kopie van uw ooms politiekaart bevestigt louter dat hij bij de politie werkt in Afghanistan en daarmee vertelt/bewijst u verder niets meer. Het immigratiedocument van het VK dat u voorlegt bevestigt louter uw verblijf daar van 03/11/2009 tot 14/06/2011. De brief van Asilkhan, de brief van het hoofd van uw dorp en de vier foto's van uw werk bij de taliban, die u neerlegt, werden reeds uitvoerig besproken in voorgaande argumentatie en daaruit blijkt dat de waarachtigheid en geloofwaardigheid van deze documenten ernstig in vraag kan gesteld worden."* Deze motieven, die door verzoeker niet met valabele argumenten worden betwist, vinden allen steun in de stukken van het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

2.12. Aan verzoekers asielrelaas kan om voorgaande redenen geen geloof worden gehecht.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat verzoeker nooit een poging heeft ondernomen een klacht of aangifte te doen of hulp, advies of bescherming te vragen bij de politie, de Afghaanse autoriteiten, de buitenlandse troepen of andere internationale hulporganisaties (CGVS, p. 18).

Wanneer zoals *in casu* geen geloof gehecht wordt aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.13. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn asielrelaas kan verzoeker zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.14. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 18, map 'landeninformatie') blijkt dat de situatie in de provincie Parwan, in vergelijking met andere rond Kabul omliggende provincies, als veel stabiel kan worden omschreven. Ofschoon er zich in de vallei van Ghorband en het district Koh-i-Safi nog problemen kunnen voordoen, blijft het in de andere districten van Parwan rustig. Wat het district Charikar betreft, bleef, zo blijkt uit de informatie, het aantal incidenten gedurende de periode van verslaggeving beperkt. De enkele aanslagen die plaatsvonden, betroffen in hoofdzaak doelgericht geweld. Van een situatie van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van voormelde bepaling van de vreemdelingenwet is blijkens de informatie dan ook geen sprake.

In zoverre verzoeker stelt dat uit objectieve informatiebronnen blijkt dat het in de provincie Parwan, district Charikar nog steeds heel onveilig is en verwijst naar de door hem aangebrachte artikelen van BBC, International Herald Tribune en Bakhtar News Agency betrekking hebben op de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst, doen zij geen afbreuk aan voormelde informatie en analyse omtrent de situatie aldaar, doch sluiten zij integendeel aan bij de vaststelling dat het geweld er niet aanhoudend van aard is en voornamelijk gericht tegen welbepaalde hooggeplaatste profielen, met name de Afghaanse en internationale autoriteiten en troepenmachten.

2.15. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

2.16. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

2.17. Verzoeker vraagt in zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juni tweeduizend dertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER